

A templom

A rosszindulat cementcsomóit
volt eldolgozni a legterhesebb.
Ám fonákjával egyenletesen emelt,
színével simított vakolókanál.
S megannyi félreértésből, félelemből, lám!
Csak fölépíttettek e verőfényes falak.
Közöttük puhán lépdél,
megilletődötten szemlélve
freskók letűnt jeleneteit;
emitt egy tolvaj, amott a kereskedő,
hajléktalanok, s kurvák.
A levegőben kellemesen elegyül
oltott mész, s izzadság,
salétromvirágok, s orgonák illata.
Utóbbiakat a jó öreg költő
helyezte az oltárra,
miután kisepregetett.
Komótosan uzsonnázik,
s utána lehörpint egy nyelet bort.
Végül letérdel.
S kít hajdan Istennek hívtak,
az udvarról beszüremelő gerlekacagásban
az emberhez imádkozik.

Atlantisz

*Minden lénynek őre
a korbács*

Hérakleitosz

Életéhtől ittas, csalánozó
gyomorlány-tömeg?
Alabástrom ágakon irizáló
lila-smaragd hullócsillagok?
Hádész hús nyirokbirodalma,

vagy gyermekkori éden – merre
moszaterdő parti hullámveréstől
ringadoz? Ébredő vér mérgezett
nyilai – egy-egy szalagos korbács:
karmazsin kérgű sziklafal
tövében borzas tűzhal lebeg.
Izzó fehértől éj-lila-barnáig
miriád fénytörő világ:
vágytól-szorongástól lúdbőrző
herék, hasfal, erek.
Égnek tajtéktól csillogó bőrén
koronás mén vágat. Patája szakít
titán-lombot, szirén-vizet.
Hirtelen alávág egy lángoló jégoszlop,
szigonyát égre tartja:
vonagló ágán ezüstös
hering remeg. S már
összetört korall a csend.
Hellén szobor, ragyogva áll.
A főnyen mézesen pihegő,
meztelen isten. Feje fölött eltelt
gyomorral keringő ezüstsírály.